

MALO REALNOSTI, GOSPOD SIMON OBLAK, PROSIM!

Poletni dopust desetletja preživljam pod mogočnimi vršaci Julijskih Alp. V otroštvu pri znani kranjskogorski družini, kasneje v počitniškem stanovanju. Z družino radi zahajamo v naravo in radi obiščemo prireditve ob Ruskem vikendu. Tako je že leta. Potno sobotno popoldne in zgodnje nedeljsko jutro sta namenjena temu.

Osebno se ne pozna, a vem, da vedno po maši v krajevni cerkvi poskrbite, da vse teče gladko. Usmerjate pevce in pevke, dajete navodila ruskim gostom, povezujete program. Med domačini veljate za tistega, ki svoje misli, ideje, mnenja radi podkrepite z latinskimi pregovori. Torej za izobraženega gospoda! Tako so mi vas opisali že pred leti, tako sem vas sprejemala in dojemala, tako sem o vas mislila. Moder, pošten mož!

Jesen ponudi obilje barv. Naravo lahko doživiš drugače kot v poletnih mesecih. Hitenje po gozdnih stezah se umiri, najde se tišina, le zase, le za premislek. Mir in spokoj sta tukaj! Zato se vedno rada vrnem tudi v mesecu septembru. Ob obisku krajevne knjižnice mi je v roke prišel »Zgornjesavc« (avgustovska številka). V njem sem zasledila navedbo vaše izjave o: »... huronskem aplavzu Županu Janez Hrovatu.«

Besede in stavki nekemu, ki ni stal na osrednjem kranjskogorskem trgu opišejo malodane dogodek iz starega Rima (Ave, Cezar!)- Kdo pa je želel v začetku 20. st. obuditi v življenje Veliko rimsko cesarstvo in na kakšen način, pa nam razodeva zgodovina.

In kako sem dogodek na trgu pred cerkvijo doživela jaz in še mnogi drugi. Verjemite, velika večina. 100 let mineva od postavitve Ruske kapelice po Vršičem. 100 let so domačini negovali spomin na dogodke v 1. sv. Vojni in 100 let so tkali niti v splet vsakdanjih življenj. 100 let so se zavedali, da vsi mrtvi zaslužijo pieteto, spomin. In so gostili, vsako leto vse tiste, ki so prihajali izkazat spoštovanje do umrlih in vseh generacij domačinov, ki so negovali in ohranjali spomin na pretekle dogodke.

Nisem pričakovala, da bo letos kaj drugače! Skromno, spoštljivo, slavnostno in veličastno. Vse v enem. V spomin in opomin, v čast in slavo, za pretekle in prihodnje rodove nekaj pesmi domačega pevskega zbora, nekaj pesmi ruskih pevcev. Po maši, na trgu.

O množici ljudi ni bilo ne duha ne sluha. Drugače kot leta poprej. Še dobro, da so prodajne stojnice in gostinske terase »prilezle« globoko k izhodu iz cerkve. In nikoli, res, nikoli si ne bi mislila, da nekdo izrabi pietetni dogodek za »svojih pet minut«!

Nastop, govor, nagovor... Kdo bi vedel. Kdo ve kaj naj bi bilo to? Brez glave in repa, brez konteksta, brez spoštljivosti! V ljudem, verjemite mi, novem jeziku! Povsem nerazumljiv in kot mi je prišepnil gospod, ki je stal poleg mene, »spakedravščini«!

Aplavz pa... Moj ..., bodite trdno prepričani, namenjen koncu nerazumljivemu in za tak dogodek sramotnemu govoru!

In končno, gospod Simon Oblak, zaušnica, ki je bila dana v nedeljskem zgodnjem popoldnevu pri Ruski kapelici ni ostala skrita očem. Eleganten zamah vodje slovenskega protokola in čakanje na pozdravni govor »lokalnega šerifa«, ki je na svojem teritoriju gostil tako pomemben dogodek ni odnesel poletni vetrc v daljave.

Vaš cesar je nag! Zaušnica, ki je bila prisoljena aktualnemu županu je bila zaušnica vsem rodovom domačinov, vsem, ki so vsa desetletja tako zgledno skrbeli za malo kapelo z velikim simbolnim pomenov, vsem, ki so iz roda v rod ohranjali spomin na morijo 1. sv. vojne. Čakanje, čakanje, čakanje. Lahko se izgovarjate naprej in nazaj na stisko s časom, na protokol, na poletno vročino.

Stkane niti preteklih desetletij so se pretrgale. A ne zaradi »višje sile«, ampak preprosto zaradi klovnovskega odnosa tistega, v danem trenutku edinega, ki je imel priliko svetu predstaviti stoletno veličino domačinov. Tam, pod mogočnimi vršaci Julijskih Alp, ki v svojih nedrjih čuvajo spomine na trpljenja posameznikov daleč od doma, daleč od miru. Tam pod mogočnimi vršaci Julijskih Alp!

S spoštovanem!

K [REDACTED] R [REDACTED], Celovec